

Šmarnice 2020

Marjeta Cerar: Največji dar

13. maj: MARIJA IN JOŽEF MORATA ODITI

Marija res dela čudeže. Med zimskimi počitnicami je šla Polonina družina na smučanje v Krajnsko Goro. Obiskali so Svete Višarje, kjer sta očka in mami nekoč prosila Marijo, da bi se jima rodili otroci. Otroke je zanimalo, kakšna je podoba Marije v cerkvi na Višarjah, zato so jo šli pogledat kar sami od sebe, brez pregovarjanja in prepiranja. Kakšen dosežek! Mami in očka pa sta otroke razveselila z novico, da bodo kmalu dobili še enega bratca ali sestrico.

Prišel je čas, da pospravimo jaslice. Kar težko se je bilo posloviti od njih, saj so bile res lepe. Mami pa je rekla:

»Res so lepe, vendar lahko drugo leto naredite še lepše.«

Ob pospravljanju jaslic sem se spomnila zgodbe, ki sem jo slišala pri verouku, gre pa takole: Potem ko se sveti trije kralji odšli od Jezusa, so se po drugi poti vrnili v svoje dežele. Jožef in Marija sta ostala v hlevu v Betlehemu in počivala. Neko noč je angel zbudil Jožefa in rekel, naj vzame Marijo in Jezusa ter odide v Egipt. Kajti vladar dežele, v kateri so živeli, je hotel Jezusa ubiti. Jožef je posadil Marijo in Jezusa na oslička in odšel v tujo deželo.

Ob zgodbi sem se spomnila deklice, ki je prišla k nam v šolo. Dali so jo v Lučkin razred. Učencem so pojasnili, da je deklica begunka in da je njena družina morala zbežati iz domače dežele. O njej sem povedala mami in jo vprašala. »Zakaj mora nekdo zapustiti svoj dom?«

»Ker tam, kjer živijo, divjá vojna in nimajo denarja ali pa ..... Veliko je razlogov, zakaj mora nekdo od doma v tujo deželo.« Potem je dodala: »Ljudje, ki morajo zapustiti svoj dom, niso slabi ljudje, le nesrečo imajo. So ravno takšni, kot smo mi.«

»Res je,« se je strinjala Lučka, ki je slišala najin pogovor. Povedala nama je, da je deklici ime Rahela in da je pribežala k nam iz mesta Alep v Siriji. O njej so povedali tudi župniku, ki je rekel, da v tistem mestu živijo tudi kristjani. Mami je vprašala, ali njihova družina kaj potrebuje.

Med našim pogovorom je zazvonil telefon. Klical je župnik in mamu spraševal, ali imamo kaj oblačil, ki nam niso več prav in bi jih lahko podarili. Mami je obljubila, da bo pogledala po omarah in vse lepo pripravila. Naslednji dan se je lotila pospravljanja omar. Našla je kar nekaj oblačil: čevljev, bund, jaken in tudi perila. Vse je oprala in lepo zložila v škatle.

Zvečer smo oblačila odpeljali k župniku, ki nam je povedal, da so družino naselili v prazno hišo blizu cerkve. Povedal nam je tudi, da so begunci kristjani in da bi se želeli vključiti v župnijo.

Čez nekaj dni nam je Lučka razložila, da Rahela hodi k verouku in da jim je predstavila življenje v njihovi deželi in njihovem kraju. Vsi so jo lepo sprejeli, Tudi v šoli je večina otrok Rahelo lepo sprejela. Nekateri pa so se norčevali. Žalostno, vendar vedno se najde kdo, ki se norčuje iz stvari, ki se jih boji ali jih ne razume.

Po nekaj mesecih se je Rahelina družina lepo vključila v življenje v našem kraju. Otroci so hodili v šolo in k verouku, vsi so se učili slovenskega jezika, oče je našel službo, mama pa je pomagala pri dogodkih, ki so se dogajali v župniji. V Sloveniji so bili dobrih devet mesecev, potem so se morali vrniti v Sirijo. Lučka se je od Rahele težko poslovila, ker sta postali prijateljici. Obljubili sta si, da si bosta dopisovali. Rahela je ob slovesu rekla:

»Pisala ti bom v slovenščini, da ostali ljudje v Siriji ne bodo vedeli, kaj se pogovarjava.«

Lučka in Rahela sta si tako izmenjali kar nekaj pisem. Rahela vedno napiše, da se je življenje v Siriji izboljšalo, vendar še v vedno pogreša Slovenijo.

Naloga:

Premisli, če si se kdaj iz koga norčeval. Če si se, pojdi in se mu opraviči.